

čunaje od dne volitev. Pritožba se preda predsedniku občine, ki jo mora poslati upravnemu sodišču z dotičnimi spisi v rešitev v dveh dneh po izteku roka za vlaganje pritožb. Pritožnik sme poslati prepis pritožbe tudi neposredno odločujočemu oblastvu, ki ga smatra za izvirnik, če ne pošlje občina v zakonitem roku izvirnika. O pritožbah se mora izdati odločba v mesecu dni po prejemu spisov. Zoper to odločbo ni nadaljnega pravnega sredstva. Če se volitve radi nepravilnega postopanja volilnega odbora razveljavijo, se morajo vršiti naj-

kasneje v mesecu dni nove volitve. Postavi se nov volilni odbor, kandidatne liste pa ostanejo iste. Če se razveljavijo volitve radi drugih nepravilnosti, se pa morajo izvršiti nove volitve v dveh mesecih in obnoviti celotno predvolitveno postopanje. Glede kaznivih dejanj pri občinskih volitvah in kazenskega postopanja se morajo uporabljati smiselno tudi zakonski predpisi o volitvah narodnih poslancev. Denarne kazni, izrečene o volilnih kaznivih dejanjih, se izrekajo v korist občine.

— — —

V NAŠI DRŽAVI.

Osnovanje dveh novih političnih strank. Pod tem naslovom je »Hrvatska Straža«, katoliški hrvatski dnevnik v Zagrebu, pretaklo sredo v dopisu iz Sarajeva objavila naslednje: »Sarajevski časnik »Snaga« je te dni prinesel članek dr. Živka Topaloviča pod naslovom »Ali naj obnovimo politično delo.« Iz tega članka se jasno vidi, da name-rava dr. Topalovič kmalu osnovati socialistično stranko v Jugoslaviji na temelju obstoječih zakonskih predpisov. V tem članku je tudi začrtal glavne poteze bodočega programa in navedel razloge, zakaj se je odločil za ta korak. Znani voditelj takozvanega »moralnega pokreta« iz Sarajeva Milenko Vido-vič je izjavil poročevalcu sarajevskega »Jugoslovanskega lista«, da se je odločil ustanoviti svojo politično stranko. Kakor je znano, so doslej potrjena pravi-la dveh strank: Jugoslovanske radikalne kmetske demokracije in Jugoslovanske narodne stranke.«

V DRUGIH DRŽAVAH.

Iz Avstrije. Razmerje med Avstrijo in Nemčijo je precej napeto, ker avstrijska vlada noče dati hitlerjvcem iz Nemčije svobodnih rok. Hitlerjevci iz Nemčije pozivajo Nemce, naj bojkotirajo avstrijska zdravilišča in letovišča. Avstrijski prosvetni minister dr. Anton Rintelen je podal zveznemu kanclerju svojo ostavko, na katero je nato pristal

tudi zvezni predsednik Miklas. Začasno vodstvo prosvetnega ministrstva je Miklas poveril pravosodnemu ministru dr. Kurtu Schuschniggu. Dr. Rintelen je utemeljil svoj odstop s preobremenitvijo, češ, da zahtevajo razmere na Štajerskem, da se popolnoma posveti svojemu delu kot štajerski deželni glavar.

Hehenzoellernci v Hitlerjevli stranki. Bivši nemški kronprinc - prestolonaslednik Viljem se je dal vpisati v avtomobilski odsek Hitlerjeve stranke. S tem je postal član te stranke, v kateri je njegov brat Avgust Viljem narodni poslanec.

Japonci popolni zmagovalci nad Kitajci. Japonske čete so zasedle brez odpora nekdanjo kitajsko prestolico Peking in s tem dosegle popolno zmago nad Kitajci. Po umiku kitajskih čet iz Pekinga je bilo med zastopnikom kitajske vlade in Japonci sklenjeno premirje pod naslednjimi pogoji: Kitajska armada mora izprazniti vse ozemlje med Velikim zidom in Rumeno reko. Japonci se niso zavezali, da ne bodo zasedli Pekinga in Tijencina, ampak so samo obljubili, da ostanejo na svojih postojankah, dokler se v Pekingu ne ustanovi kitajska vlada ki bo po godu Japonske. Splošno se govori, da bode predsednik te nove kitajske vlade general Huangfu, ki je v prvi vrsti delal za mir med Japonsko in Kitajsko. Ako pa bi se taka vlada ne mogla sestaviti, in bi v Pekingu radi tega nastali neredi, vsled katerih bi bile ogrožene koristi Japonske, bi Japonska vkorakala v Peking in Tijencin. Vsako novo zbiranje kitajskih čet v tem ozemlju bi se smatralo kot novi povod za vojno.

— — —

teri je prisostvoval bivši španski kralj s princesinjami, predsednik irske vlade de Valera in člani diplomatskega zbora. Po sv. maši je papež podelil z balkona lateranske cerkve navzoči velikanski množici svoj blagoslov. Navzočih je bilo preko 100.000 ljudi. Ljudje so papeža pozdravljali z navdušenimi vzkliki.

Hrvatje v Rimu. Pretekli teden so hrvatski romarji bili v Rimu. 300 oseb se je pod vodstvom hrvatskih škofov s hrvatskim metropolitom zagrebškim nadškofom dr. Bauerjem na čelu udeležilo tega romanja. Obiskali so znamenite rimske cerkve, zlasti tista svetišča, kojih obisk je predpisan za dosego odpustkov letošnjega svetega leta. Najgloblji vtis je napravil na hrvatske romarje sprejem pri Sv. Očetu na dan pred Kristusovim Vnebohodom. Ob tej

priliki so Hrvatje poklonili Sv. Očetu kot hrvatski narodni dar prelepo spomenico. To je prekrasna knjiga, vezana v kožo in srebro in na uprav umetniški način napisana na pergament. V tej spominski knjigi so zapisani vsi važni dogodki iz hrvatske zgodovine, zlasti oni, ki kažejo ozko zvezo med papeštvom in hrvatstvom. Že leta 640 je papeštvo stopilo v stik s hrvatstvom, in sicer po papežu Ivanu IV., ki je bil po rojstvu Dalmatinec. Papež Ivan VIII. je leta 879 na grobu sv. Petra svečano blagoslovil hrvatskega kneza Branimira. Papež Ivan XI. je leta 925 podelil hrvatskemu kralju Tomislavu kraljevski naslov. Papež Gregor VII. je dal l. 1076 po svojem odposlancu kronati Dimitrija Zvonimira kot kralja Hrvatske in Dalmacije. Papež Leon X. je banuškofo Petru Berislaviču, junaškemu boritelju zoper Turke in branitelju zapadne kulture, poklonil meč ter je leta 1519 imenoval Hrvate predzidje krščanstva. Papež Aleksander VII. je daroval Nikolaju Zrinskemu svojo sliko v znak priznanja za junaštvo, ki ga je pokazal v bojih zoper turške napadalce. Rimski papeži so tudi vedno podpirali hrvatsko prosveto. Hadrijan II. je položil na oltar sv. Petra prevod evangelija v staroslovenskem jeziku. Inocenc X. je dal leta 1649 natisniti prvi hrvatski slovar. Leon XIII. je leta 1901 osnoval v Rimu zavod sv. Hieronima za višjo vzgojo hrvatskih duhovnikov. Ti in slični dogodki so kratko zabeleženi v spominski knjigi, ki so jo Hrvatje poklonili preteklo sredo papežu Piju XI. V jubilejnem letu 1925 so mu darovali umetniško izdelan kelih, letos pa opisano spominsko knjigo, ki bo shranjena v vatikanskem arhivu.

Nemški katolicizem se ne da potisniti v zakristije. Kulturne sile katolicizma so jako velike, gotovo največje na svetu, ako smatramo kulturo z duhovne, srčne, moralne strani. Radi te svoje izredne kulturne sile je katolicizem najboljši zaveznik države in vlade, ako se slednja hoče boriti za duhovni in moralni preporod ljudstva, osebno mladine, ter zaježiti pogubonosno povodenj materializma in komunizma. To je najbrž uvidel tudi Hitler in zato doslej ni dovolil, da bi katoliške prosvetne in zlasti mladinske organizacije prišle pod sekiro hitlerjanskega državnega izenačenja. V protestantovsko-zagrizenih, katolicizmu sovražnih krogih narodno-socialistične stranke je obstajala in še sedaj obstoja namera, da se »državno izenačijo«, to se pravi: razpustijo vse katoliške prosvetne organizacije. Katoliški nemški škofje pa so odločno nastopili proti taki nakani ter izjavili, da bi razpust katoliških prosvetnih organizacij pomenjal borbo zoper katoliško Cerkev. Ako se namreč katoličanom pusti neka svoboda — in še ta pod državno kontrolo — samo še v zakristiji in v cerkvi, to ni več svoboda polnovrednega državljanja, marveč nje-no surovo zatiranje v prvobitnih nara-vnih pravicah. Pred to katoliško odločnostjo se je hitlerizem umaknil. Breslavski kardinal dr. Bertram je v pomirjenje katoličanov, ki so se ball razpusta svojih mladinskih, moških in ženskih organizacij in katoliških sta-

Papež zapustil Vatikan. Na praznik Kristusovega Vnebohoda zjutraj je papež zapustil Vatikansko mesto ter se v avtomobilu peljal v Lateran. Pred durmi lateranske palače, kjer so svojčas papeži stanovali, ga je sprejel monsignor Ercole, ravnatelj misijonskega muzeja. Papež je potem pregledal muzej ter pogledal dvorano papežev. Pred vrati veličastne lateranske cerkve se je med tem zbrala velika množica ljudstva, med njimi tudi mnogo inozemskih romarjev. V slovesni procesiji se je papež podal v spremstvu svoje garde v cerkev, s katere je plapolala papeška zastava. Papež je opravil sv. mašo, ka-

novskih društev, izdal posebno okrožnico, v kateri pravi, da more v sporazumu z vlado in z državnim kanclerjem Hitlerjem katoliškim organizacijam sporočiti, da naj nemoteno in pogumno naprej delujejo v svojih društvih. Nobenega vzroka ni za malodušnost in boječnost, nasprotno, organizirano delo naj se vrši še z večjo vnemo na istih katoliških osnovah kot doslej. Vlada, tako izvaja breslavski kardinal, nima namena potisniti Cerkve v zakristijo, marveč polaga veliko važnost na to, da Cerkev razvije vse svoje organizatorične sile v ljudskem, javnem življenju, predvsem v boju proti brezboštvo, boljšeizmu, marksizmu in zlasti proti nepravni in razbrzdanosti. Za takšno delo nam ni treba novih pobud. Katoliški duhovniki in škofje se z leta v leto obračajo na vse kroge naroda in jih pozivajo na boj zoper brezboštvo in svobodomiselstvo, zoper marksizem in Cerkev sovraženi socializem ter komunizem, zoper javno nemoralo in zastrupljenje družinskega življenja, v prvi vrsti pa seveda niso nikdar pozabili poudariti važnost krščanske vzgoje mladine.

Smeh na ustnicah Matere božje. Neko posebno petdesetletnico obhajajo letos francoski katoličani. Tiče se velike njihove svetnice, namreč sv. Terezije od Deteta Jezusa. Pred 50 leti — torej l. 1883 — je na smrt obolela takrat 10-letna Terezija. Bolezen je bila težka. Vsako upanje na ozdravljenje 10letne deklice je izginilo. Tri njene starejše sestre so klečale ob njeni postelji ter so goreče molile. Blizu postelje je stal kip Device Marije. Na njenih ustnicah je bil upodobljen blažen nasmeh. Mala Terezija se globoko zagleda v ta kip. Hipoma se ji lice razvedri in solze radosti se ji vsujejo iz oči. Blaženo se nasmehlja, kakor Marija v kipu. Bila je na mah zdrava. Marijin nasmeh ji je vrnil življenjske moči ter ji podaril zdravje, da je mogla dalje živeti ter svetu nuditi najpopolnejši zgled svetosti, ljubezni in požrtvovalnosti. O priliki te prisrčne obletnice se je vršila v Lisieux-u na Francoskem, kjer je Terezija živela kot karmeličanka ter tudi umrla, sijajna cerkvena slovesnost. V Rimu je papež Pij XI. daroval daritev sv. maše ter s tem zopet dokazal, kako goreč častilec je sv. Terezije.

Dveletnica cerkvenih požigov. Dne 11. maja sta pretekli dve leti, odkar so bile v Španiji požgane prve cerkve in samostanska poslopja. Kulturni svet se je zgražal nad temi divjaštvji, ki so prizadela Španiji ne samo sramoto, marveč tudi veliko gmotno škodo. Bilo bi pričakovati, da se bodo framasonsko boljševiski povzročitelji teh surovih dejanj ob njihovi drugi obletnici zavedali, kaj so storili, ter pokazali vsaj nekaj obžalovanja. Kdor je kaj takega pričakoval, je s tem dokazal, da ne pozna trdovratnosti zakrknjenih svobodomislicev in brezbožnih hudobcev. Ob drugi obletnici so pokazali, da so ostali to, kar so bili: zagrizeni sovražniki vere in Cerkve. Ob tej obletnici so se zopet pojavili plameni po cerkvenih strehah v Španiji. Na raznih krajih so zagorele cerkvene zgradbe. Samo iz ene pokrajine se poroča, da je ogenj štiri cerkve

Vaš verni tovariš!

Od nekdanj že je Schichtovo terpeninovo milo gospodinjstvom zvest zaveznik pri pranju in domačem delu. Ohranite mu tudi Vi trajno prijateljstvo.

Torej: Pazite prav posebno na izvorni ovoj in na varnostno znamko „JELEN“. Potem se Vam ni bati ponarejenih mil.

.. ampak poprej za namakanje: Ženska hvala!

SCHICHTOVO
TERPENTINOVNO MILO

TJ 3-35

PRILJUBLJENI JUGOSLOVANSKI IZDELEKI

popolnoma uničil, tri pa jako poškodoval. Azanova vlada je to obletnico tudi obhajala, in sicer na svoj način. Morala bi že davno odstopiti, ker so nedavno izvršene občinske volitve pokazale, da je med narodom v veliki manjšini. Vlada bi morala ustavotvorno skupščino razpustiti, ker ji je doba že davno potekla, ter razpisati nove volitve. Tega pa noče, ker ve, da bi pri volitvah sijajno propadla. Zato vlada s tem parlamentom naprej, čeprav tudi v njem nima prave večine. Ob 2. obletnici požiga cerkva in samostanskih šol je bil v parlamentu z 1 glasom večine sprejet zakon, ki zabranjuje vsem redovnikom delovanje v šoli in vzgojo mladine. Vatikanski list »Osservatore Romano« poroča o omenjenih novih požigih cerkvenih zgradb ter dostavlja to-le pripombo: »Stranke, ki so med ljudstvom v manjšini, sklepajo v parlamentu zakone, ki ne zadenejo požigov in zločincev, marveč njihove žrtve.«

BOTRI IN BOTRICE, NE PRERIVAJTE SE

na dan birme pri stojnicah, kjer težko izberete primeren molitvenik in rožni venec ter druge spominkel! Kupite si to že v naprej v

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Ivan Roškar

Pri Sv. Juriju v Slov. gor. je dne 2. maja t. l. umrl bivši minister g. Ivan Roškar. Ta izredni mož je bil rojen dne 8. aprila 1860. Poročil se je dne 18. maja 1885. Rodilo se mu je sedem otrok. Sin Milan je med svetovno vojno umrl na posledicah ran v Celovcu. Roškar je bil zelo talentiran mož. Dasiravno je obiskoval samo par razredov domače ljudske šole, se je vendar s svojo lastno pridnostjo in energijo povzpел do velike izobrazbe in do odločujočega voditeljstva med našim kmetskim slovenskim ljudstvom že pred svetovno vojno. Razmeroma mlad je stopil v javno življenje. V domači občini Malna pri Sv. Juriju v Slov. gor. so ga občani izvolili za župana, ko je komaj dopolnil 25. leto. Kamor je prišel, povsod je zastavil svojo moško besedo za pravice našega kmetskega in delavskega ljudstva. — Možeje iz celega okraja Sv. Lenart so Roškarju tekom desetletij zaupali odlična mesta: bil je skoro 20 let vodilni član izvrstno delujočega okrajnega zastopa, kjer je zavzemal mesto podnačelnika. Z njegovim sodelovanjem ter